

KO JE KO

Dejan Aleksić (1972, Bad Oajnhauzen, Nemačka), objavio je knjige pesama *Potpuni govor* (1995), *Dokazivanje senke* (1996), *Svagdašnji čas* (2000), *Sobna mitologija* (2003), *Posle* (2005), *Dovoljno* (2008), *Jedino vetar* (2011), *Biti* (2013), *U dobar čas* (2016), *Radno vreme raja* (2018), *Dokle traju svetovi* (izabrane pesme, 2020) i *Uradi sam* (2021), kao i roman *Petlja* (2021). Dobitnik je „Brankove nagrade“, Nagrade „Matičev šal“, „Prosvetne nagrade“, nagrada „Branko Miljković“, „Branko Ćopić“, „Meša Selimović“, „Zmajevе nagrade“, „Miroslav Antić“, „Vasko Popa“, „Vladan Desnica“, i dr. Autor je i dvadesetak knjiga namenjenih deci, za koje je dobio brojna književna priznanja, među kojima i Nagradu „Politikinog zabavnika“, dva puta Nagradu „Neven“, Nagradu Zmajevih dečjih igara, Nagradu „Dušan Radović“... Autor je i nekoliko pozorišnih tekstova za decu. Zastupljen je u brojnim antologijama, a pesme su mu prevedene na engleski, grčki, norveški, bugarski, francuski, slovenački, poljski i makedonski jezik. Dobitnik je stipendije iz Fonda „Borislav Pekić“ za 2010. godinu. Živi u Kraljevu i radi na mestu urednika za poeziju u časopisu *Povelja*.

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etike pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srdićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga“. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulanica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Domesti* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Ob-

javio je dve zbirke Tviter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozaista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Vladan Bajčeta (1985, Bosanska Krupa), diplomirao je na Grupi za srpsku i svetsku književnost Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, gde je završio master i doktorske akademske studije. Viši je naučni saradnik Instituta za književnost i umetnost u Beogradu na Odeljenju za istoriju srpske književne kritike i metakritike. Knjige: *Borislav Mihajlović Mihiz: kritičar i pisac* (2021) i *Non omnismoriar: o poeziji i smrti u opusu Vladana Desnice* (2022). Živi u Beogradu.

Marija Bergam Pelikani (1981, Bar), doktorirala je Teoriju i praksu prevođenja na Univerzitetu u Bariju, pri Odseku za anglogermanske i istočnoevropske studije, na Fakultetu stranih jezika i književnosti. Napisala je disertaciju pod nazivom *Italijanski prevod Omerosa Dereka Volkota: Analiza prevoda kao pristup književnom tekstu*. Pored prevoda Dereka Volkota, Lorne Gudison i Čarlsa Simića, objavila je kritičke eseje na italijanskom i engleskom jeziku o Volkotu. Živi u Cirihi.

Arijana Božović (Beograd), diplomirala je na Odseku za anglistiku Filološkog fakulteta u Beogradu. Objavila je prevode proze Forda Medoksa Forda, Grejama Grina, Elija Vizela, Dž. M. Kucija, Penelopi Fildžerald, Džona Banvila, Dženet Vinterson, Ijana Makjuana, zatim prevode poezije Vilijama Karlosa Vilijamsa, V. H. Odena, Adrijen Rič, V. G. Zebalda i Teda Hjuza. Dobila je nagradu „Miloš N. Đurić“ 2003. za prevod romana Ijana Makjuana *Iskupljenje* i nagradu „Mihajlo Đorđević“ 2007. za prevod Makjue-novog romana *Subota*. Živi u Beogradu.

Bojan Vasić (1985, Banatsko Novo Selo), objavio je sledeće zbirke pesama: *Srča* (2009), *Tomato* (2011), *Ictus* (2012), *13* (2013), *Detroit* (2014), *Volfram* (2017), *Toplo bilje* (2019), *Brid* (izabrane pesme, 2021) i *Udaljavanje* (2022), kao i roman *Vlastelinstva* (2022). Dobitnik je nagrada „Matičev šal“, „Mladi Dis“, „Miroslav Antić“, „Vasko Popa“. Živi u Pančevu.

Džilijan Vajt (*Gillian White*), književna teoretičarka zaposlena na Univerzitetu u Mičigenu. Bavi se proučavanjem engleske i američke poezije. Autorka je studije *Lyric Shame: The "Lyric" Subject of Contemporary American Poetry*. Objavljuje u periodici.

Dušan Vejnović (1981, Sombor), autor je zbirke pesama *Posebne potrebe* (2013), romana *Jako i nikome* (2014), te proznih zbirki *Tvrdo glave beline* (2011, Nagrada „Đura Đukanov“) i *Bočne grane evolucije* (2017). Za prevod romana *Amajlija* Roberta Bolanja (2015) dobio je Nagradu „Radoje Tatić“.

Divna Vuksanović (1965, Beograd), diplomirala je na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu (1988) i Filozofskom fakultetu u Beogradu (1992); magistrirala je iz oblasti teatrologije (1993), a doktorirala iz domena savremene filozofije i estetike (1998). Piše tekstove iz oblasti savremene filozofije i estetike, poeziju, poetsku prozu i eseje. Predsednica je Estetičkog društva Srbije i Udruženja građana za umetnost, kulturu, medije i društvena pitanja „Mlad grašak“ iz Beograda. Redovna je profesorka Fakulteta dramskih umetnosti u Beogradu. Knjige pesama: *Madona dugog vrata* (1992), *Glava harfe* (koautor D. J. Danilov, 1998), *Avanture sa stvarima* (2003). Knjige proze: *Opažać, opažena* (1997), *Patološke priče* (1999), *Okultno krvarenje* (2007), *Memo* (2016) i *Devojka sa štapom* (2020). Knjige za decu: *Život s trolovima I* (1998), *Život s trolovima I i II* (2002), *Štipaljka u hulahopkama* (2004), *Lezi mi na leđa, trole!* (2006) i *Vetar sa zvezdane planine* (2019). Studije: *Barokni duh u savremenoj filozofiji: Benjamin–Adorno–Bloch* (2001), *Aesthetica Minima* (2004), *Filozofija medija – ontologija, estetika, kritika* (2007), *Filozofija medija – ontologija, estetika, kritika, tom 2* (2011), *Filozofija medija – ontologija, estetika, kritika, tom 3* (2017). Živi u Beogradu.

Vladimir Gvozden (1972, Novi Sad) radi kao vanredni profesor na Odseku za komparativnu knji-

ževnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Objavio je sledeće knjige: *Jovan Dučić putopisac: ogled iz imagologije* (2003), *Činovi prisvajanja: od teorije ka pragmatiki teksta* (2005), *Književnost, kultura, utopija: ogledi* (2011), *Srpska putopisna kultura 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Devet srpskih pesnika* (antologija, 2012), *Književnost i otpor* (2015), *Anatomija robe: ogledi iz kritike političke ekonomije* (Sa Alparom Loščoncem, 2016) i *Komparativna književnost i kultura – kritički uvod* (2019); uredio je *Pregledni rečnik komparativne književnosti i kulture* (2011, zajedno sa Bojanom Stojanović Pantović i Miodragom Radovićem) i priredio temat *Polja* posvećen V. G. Zebaldu (2011). Prevodi sa engleskog jezika. Živi u Novom Sadu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinje), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinje sa savremenicima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Džo Gil (*Jo Gill*), književna teoretičarka, zaposlena na Univerzitetu u Egzeteru. Bavi se istraživanjem poezije 20. veka s naglaskom na ispovednu poeziju. Uredila je *The Cambridge Companion to Sylvia Plath* (2006) i *Modern Confessional Writing: New Critical Essays* (2006). Autorka je studije *Anne Sexton's Confessional Poetics* (2007). Objavila je brojne članke o poeziji u periodici.

Darina Gladun je ukrajinska pesnikinja, performerka, prevoditeljica, bavi se proučavanjem književnosti. Magistrirala je na Filološkom institutu Nacionalnog univerziteta „Taras Ševčenko“ u Kijevu. Od 2014. radi u sferi koordinacije kulturnih događaja. Njeni radovi objavljeni su u brojnim časopisima i almanasima. Autorka je pet zbirki poezije. Dobitnica više književnih nagrada. Njena dela su prevedena na engleski, poljski, bengalski, beloruski, gruzijski, hebrejski, ruski i francuski jezik.

Darko Daničić (1961, Ljig), objavio je knjige pesama *Via militaris* (1999), *Crno mastilo sipe* (2000), *Dvanaest sveća* (2007), *S druge strane tišine* (2013), *Carski časovi* (2018) i *Okretnica* (2022), kao i knjigu putopisa *Nostalgija za beskrajem*, *Agora* (2020). Autor je prikaza i kritika u književnim časopisima. Član je Srpskog književnog društva. Živi u Lazarevcu.

Jasna Dimitrijević (1979, Negotin), piše kratku prozu i recenzije. Ponešto od toga objavljuje u regionalnim časopisima i zbornicima. Autorka je zbirke priča *Prepoznavanja* (2015) i *Fibonačijev niz* (2019). Radi u knjižari.

Voki Erceg (1986, Banja Luka), diplomirao je na Akademiji umjetnosti u Banjoj Luci dokumentarnim filmom *Božji ljudi*. Napisao je više scenarija, režirao filmove: *Rad u nastajanju* i *Priča u tri slike*. Autor je zbirke pripovedaka *Senka* (2011). Zastupljen u više zbornika i antologija, saraduje sa književnim časopisima iz regiona; prevodi sa engleskog.

Jelena Lalatović (1994, Beograd) je književna kritičarka i aktivistkinja. Osnovne i master studije završila je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti, gde je trenutno na drugoj godini doktorskih studija. Zaposlena je kao istraživačica pripravnica u Institutu za književnost i umetnost, gde radi na projektu „Uloga srpske periodike u formiranju književnih, kulturnih i nacionalnih obrazaca“. Jedna je od osnivačica udruženja književnih kritičarki *Pobunjene čitateljke*. U koautorstvu sa Hristinom Cvetičanin Knežević napisala je *Priručnik za upotrebu rodno osetljivog jezika*.

Vesna Latinović, galerista, menadžerka umetnosti, izdavač. Diplomirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, Odsek za engleski jezik i književ-

nost. Masterirala Menadžment u kulturi i kulturne politike na UNESCO katedri Univerziteta umetnosti u Beogradu. Vlasnica i direktorka Galerije „Bel art“ u Novom Sadu, osnivač i direktorka Festivala savremene umetnosti *Dunavski dijalozi*. Vodila je više umetničkih projekata u Novom Sadu. Bila je član aplikacionog tima Novi Sad Evropska prestonica kulture 2021. Organizovala je brojne izložbe srpskih umetnika u inostranstvu, jedan je od osnivača nagrade za likovnu umetnosti „Sava Šumanović“ i osnivač nagrade za likovnu kritiku „Vertikalna“. Živi i radi u Novom Sadu.

Amar Ličina (2001, Novi Pazar), studira književnost i jezik na Državnom univerzitetu u Novom Pazaru. Piše poeziju i prozu. Objavljivao je u domaćim i regionalnim časopisima, portalima i zbornicima. U izdanju SKC Kragujevac, u ediciji *Prvenac* je objavio zbirku poezije *Mera stvari*. Uređuje blog za poeziju *Libela*. Četiri godine je član škole kreativnog pisanja Enesa Halilovića i polaznik radionica Zvonka Karanovića. Živi u Novom Pazaru.

Dajana Milovanov (1993), trenutno pohađa doktorske studije na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Živi u Bečeju.

Violeta Mitrović (1989, Novi Sad), osnovne i master studije srpske književnosti završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je knjigu izabranih književnih kritika i eseja *Hermeneutička pristaništa* (2018).

Katerina Mihaljicina je ukrajinska spisateljica, prevoditeljica, urednica, kolumnista, članica Ukrajinskog PEN-centra i nevladine organizacije *Njujorški književni festival* (Donjecka oblast, Ukrajina), volonterka. Nagrađivana autorka više od dvadeset knjiga za decu i nekoliko pesničkih zbirki. Njene pesme su prevedene na poljski, beloruski, jermenski, švedski, nemački, engleski, litavski i druge jezike. Prevodila je dela Dž. R. R. Tolkina, Oskara Vajlda, Ernesta Hemingveja, Henrija Marša, Džudit Ker i dr. Živi u Lavovu sa svojim bračnim partnerom, troje dece i dva udomljena psa.

Lesik Panasjuk je ukrajinski pesnik, prevodilac, umetnik i dizajner. Autor je tri pesničke zbirke. Njegove pesme prevedene su na dvadesetak jezika,

kao posebna izdanja objavljene su u prevodu na ruski i rumunski. Prevodilac i koprevodilac pesničkih zbirki Valjžine Mort, Dmitrija Kuzmina, Artjoma Vjerljea, Sjargeja Priluckog, triju antologija beloruske književnosti i libreta Patrika Hana „LIMB“ Koautor žanra „Bube pesničke“, pesama od tri stiha što se sastoje od šest slogova (2-2-2). Više puta je nagrađivan na brojnim književnim konkursima, dobitnik je književnih nagrada, učesnik umetničkih rezidencija u Ukrajini, Poljskoj i Letoniji.

Saša Radojčić (1963, Sombor), diplomirao je filozofiju na Filozofskom, magistrirao na Filološkom fakultetu, a doktorirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Predaje na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu. Piše poeziju, kritiku, eseje i prevodi sa nemačkog. Knjige pesama: *Uzalud snovi* (1985), *Kamera muzika* (1991), *Amerika i druge pesme* (1994), *Elegije, nokturne, etide* (2001), *Četiri godišnja doba* (2004), *Cyber zen* (2013), *Duge i kratke pesme* (2015) i *To mora da sam takođe ja* (2020). Knjige kritika, eseja i studija: *Providni anđeli* (2003), *Poezija, vreme buduće* (2003), *Ništa i prah – antropološki pesimizam Sterijinog Davorja* (2006), *Stapanje horizonta – pesništvo i interpretacija pesništva u filozofskoj hermeneutici* (2010), *Razumevanje i zbivanje – osnovni činioci hermeneutičkog iskustva* (2011), *Uvod u filozofiju umetnosti* (2014), *Reč posle* (2015), *Jedna pesma – hermeneutički izgredi* (2016), *Slike i rečenice* (2017), *Ogledalo na pijaci Bajloni : ogledi o srpskom neoverizmu* (2019) i *Umetnost i stvarnost* (2021). Za poeziju je dobio nagrade „Branko Ćopić“, „Đura Jakšić“ i „Lenkin prsten“; za književnu kritiku Nagradu „Milan Bogdanović“; za celokupno pesničko delo Disovu nagradu i Zmajevu nagradu. Živi u Somboru.

En Sekston (*Anne Sexton*; 1928–1974), američka pesnikinja, rođena kao En Grej Harvi (*Anne Grey Harvey*) u Njutonu, Masačusets. Nakon udaje u devetnaestoj godini preuzela je prezime Sekston. Pesme je počela da piše polovinom pedesetih godina, nakon postporođajnih nervnih slomova i dijagnoze mentalne bolesti. Pre sticanja književnih priznanja radila je u Bostonu i okolini kao model i prodavačica. Od početka šezdesetih godina pa sve do kraja života njena književna slava je progresivno rasla. Često se svrstava u *konfesionalnu poeziju* čiji su najznačajniji predstavnici Robert Louel, Džon Berimen i Silvija Plat. U periodu od 1960. do 1978. objavljeno je deset knjiga poezije En Sekston, od čega tri post-

humno. Dobitnica je Pulicerove nagrade za poeziju 1967. godine. Izvršila je samoubistvo trovanjem izduvnim gasovima automobila, 4. oktobra 1974. godine, u Vestonu, Masačusets.

Zorana Simić (1992, Brus), doktorantkinja je na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, gde je završila i osnovne i master studije (Opšta književnost i teorija književnosti). Trenutno je angažovana na projektu Instituta za književnost i umetnost namenjenom izučavanju književne periodike, kao stipendistkinja Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja. Živi u Beogradu.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseller.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Goran Stanković (1958, Niš), piše poeziju, prozu, eseje i bavi se priređivačkim radom. Objavio je knjige pesama: *Lik i pozadina* (1984), *Kvantna mehanika* (1987), *Cyberpunk* (1991), *Prethodna knjiga* (1996), *Terra Incognita* (1997), *Četiri doba* (1999), *Litanije* (2008), *Biće skoro propast sveta* (izabrane pesme, 2012) i *Lik stvari koje dolaze* (2016); knjige proze: *Hronike o Hlojgeu* (koautor, 1991) i *Terra Marginalis*

(koautor, 1997); roman: *U traganju za zlatnom lipom* (2000). Od 1989. do 1999. godine radio je kao glavni i odgovorni urednik književnog časopisa *Gradina* i urednik izdanja u istoimenoj izdavačkoj kući. Od 1999. do 2002. bio je direktor Niškog kulturnog centra. Od 2002. je urednik i glavni urednik u istoj ustanovi kulture. Dobitnik je Prosvetine nagrade, Nagrade „Branko Miljković“ i Pečata varoši Sremsko-karlovačke. Živi u Nišu.

Sladana Stamenković (1991, Leskovac) asistent je na Odseku za engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Diplomom osnovnih i master studija stekla je takođe na Filozofskom fakultetu, gde je i nastavila sa doktorskim studijama u okviru kojih se bavi savremenom američkom književnošću, postmodernizmom i medijskim studijama. Član je Udruženja za anglo-američke studije (Serbian Association for Anglo-American Studies). Bila je saradnik portala Kultiviši se, gde je objavljivala tekstove o klasičnoj i popularnoj kulturi. Živi i radi u Novom Sadu.

Ala Tatarenko (1962, Mogiliv-Podiljskij, Ukrajina), slavista, piše eseje, prevodi, bavi se istorijom srpske (i drugih slovenskih) književnosti, književnom kritikom i pitanjima srpsko-ukrajinskih kultur-

nih veza. Radi kao profesor na Filološkom fakultetu Univerziteta u Lavovu u Ukrajini, gde predaje srpsku književnost i jezik. Prevela je nekoliko ukrajinskih pisaca na srpski jezik, a na ukrajinski dela mnogih poznatih srpskih pisaca (D. Kiš, I. Andrić, M. Pavić, M. Crnjanski, B. Pekić, D. Albahari, S. Basara, G. Petrović, M. Savić i dr.). Objavljene knjige: *U začaranom trouglu – Crnjanski, Kiš, Pekić* (2008), *Mesto susreta – ogledi o srpskoj prozi* (2008), *Poetika forme u prozi srpskog postmodernizma* (2013), *Iz čista nemira – čitanja* (2013), *U krugu Dnevnika o Čarnojeviću* (2018). Živi u Lavovu.

Rodolfo Fogvil (*Rodolfo Enrique Fogwill*; 1941, Kilmes, Argentina – 2010, Buenos Ajres, Argentina), argentinski pisac i sociolog. Prvu zbirku pesama *Efekat stvarnosti* objavio je 1979, da bi naredne godine objavio i prvu proznu knjigu. Široj javnosti postao je poznat po nagrađenoj pripovesti „Pankerka“ objavljenoj u istoimenoj zbirci (1982), a romanom *Oklopnici* (1983) u domovini je stekao kulturni status. Autor je dvanaest romana, osam zbirki priča, šest poetskih zbirki i četiri knjige raznorodnih tekstova u opsegu od reportaža, eseja i hronika, preko kritika i kolumni, do beležaka o snovima, intervjuua i drugog.